

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoću ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudama žo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščzečni w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

1. njedžela po šwjatej Trojizny.

Šap. št. 2, 42—47.

Rjany wobras přenjeje kšchesczijanškeje wošady mamy tu psched šobu. Tón wobhladawšchi šo pscheczel Anjesowny šwjekeli a jeho wutroba šo posběhuje a wuwola: „hlaj, hěta Boža pola cžlowjekow!“ Haj wšchaf, „hěta“ jeno, wo šwonkownej krašnosći a wulkosći njeje nicžo wohladacž; tu njebě žadny rjany Boži dom, kotryž hižom přenje kšchesczijanške wošady mějachu, ale wona šo w templu se Židami šobu abo tam a šem w domach šhadžowasche, a k temu běšche maleje licžby porno tym tawšyntam, kiž w Jerusaleme bydlachu. A tola „hěta Boža“. Bóh je w njej, jemu wšchitke wutroby w lubosći a šwěrnosći napšchecziwo bijachu; „hlaj, ja šym pola waš wšchitke dny“, tuto šlubjenje šwojeho nětk pschekrašnjeneho Šbóžnika móžachu wšchědnje nashonicž, „Bóh chze naš i Duchom wobdaricž, w tej bitwje pschi naš wostacž“ i wyštanjom špěwacž. Šdže je pak nětko hišcže tajka kšchesczijanška wošada, tajka cžišta Anjesowa njewješta bješ poroka a hrošnosće namašacž? Šow pola naš to wjazny njeje a po žyłym šwěcže by ju podarmo pytał. „Štabod, ta krašnosć je přecž wot Šfraela“, tak dyrbi pscheczel Anjesowny se šrudnej wutrobu prajicž, hdyž našche wošady pschiruna i tamnej přenjeje. Ale runje tehodla je tajke pschirunanje trěbne, šo bychmy pšnali, šcho k prawej kšchesczijanškeje wošadže šlušcha a šcho my wot teho hišcže mamy a na cžim pobrachuje a šcho cžinicž dyrbinmy, šo by tajka

hěta Boža pola cžlowjekow šašo nastala. Tehodla dženska to praschenje:

Kajka dyrbi kšchesczijanška wošada bycž, šo by hěta Boža pola cžlowjekow byla?

My wotmolwjamy: wona dyrbi wostacž

1. w Božim šlowje,
2. w bratrowskim towarštwje,
3. we wužitwanju Božeho wotšasanja a
4. w proštwje.

1. „Woni pak wostachu wobštajni we wucžbje japošchtolow“, reka jow wo přenjeje kšchesczijanškeje wošadze. My wěmy, tak je ta nastala. Šětr bě na přenim šwjatownym šwjedzenju Šesufa, teho kšchizowaneho a horještanjeného, jako Božeho Šsyna a Šbóžnika hrěšnych cžlowjekow pschpowjedał, a wokolo šjoch tawšynt dušchow wěryachu to a buchu wuščezeni na mjeno Šesom Šchryšta k wodacžu hrěchow. Nětko pak běšche na tym, šo we wěrye, we wucžbje, w pšnacžu wěrnosće hišcže hlubšcho šaložicž, a tak džěň a bóle pšnacž, kotra je šchěrošć a dolhošć a wyškolosć a hlubokosć lubosče Božej, kotraž je šo w Šesufu Šchryštu šjewila. A k temu wostachu we wucžbje japošchtolow, požadachu dale rošomne cžište mloko šłowa Božeho jako nětk narodžene džěcžatka.

Šlajcže, tutu wucžbu japošchtolow, Bohu budž džaf, tež nětko hišcže mamy cžištu a njepšchitroćženu w bibliji. Tam tucži Boži mužojo runje tak možnje k nam rěcža kaž tehdy, hdyž Šětr w Jerusaleme postaže, šwój hlóš posběže a rěcžesche: „Wy Židzi, lubi mužojo, to budž wam

„jwemjene“, a Pawoł w Athenje Khrystuša, teho křichizowa-
neho a horještanjeneho, pschipowjedasche, a Jan šhroma-
dźišni w Geseju pschwoła: „Džeczatka, lubujće šo mjes
šobu.“ A wošebje našcha droha lutherska zyrkej je na
tutej wučzbje japoschtolow šałożena, kotruž je nam Luther
prawu wobradžil a my ju mamy w naškej lubej
maczernej rěczy. A to móže šo tola hiščeže prajić, tu
pola naš budže tuto Bože šlowo čyšte a prawje předo-
wane a wučzene. Ale šu tež nětk wšchitzy we wošadže
wobštajni w Božim šlowje? Šak je pola tebe? Šaj
wšchaf, jich wjele tu je, kotrymž je lóšcht a wješele, Bože
šlowo šlyšhecž, a njeje ša nich žana prawa njedžela, hdyž
njejšu w Božim domje pobyli abo š najmjejšcha domach
Bože šlowo čitali. Ale hdyž šu čy drusy? wošebje tež
čy mlodži? šhto čyinja woni njedželu? Šnadž džělaju,
abo šo šwješela, abo čytaju jeno nowiny abo druge knihi.
To šebi wšchšcho waža hacž Bože šlowo. Wšchaf, tak
š falschnymi profetami mjenja, je biblija jeno čłowšta
mudrosčž, a žadyn Bóh tu š žyła njeje; a tak wopusččža
Boži dom a Bože šlowo, hdyž tež šwěrní šarsšchi a knježa
wutrobnje prošča a napominaju, tola wostacž w Božim
šlowje, kaž šu to tež něhdy šlubili. Njeje dha tak, šo
čy, kiž bibliju tak šastorcža, in š žyła ženje njejšu psche-
čitali? a njeleži dha wjele wjazy mudrosčže, trošchta, mozy,
žiwjenja w jenym šchpruchu biblije hacž we wšchelakich
nowinach a druhich knihach? Šaj, dobre knihi a nowiny
w čžescži; ale wučžba japoschtolow je mohła, šhtož njeje
žana čłowšta mudrosčž šamohła, pschibójštw šastorcžicž,
šchescžijanštu zyrkej natwaricž, hrěšchnikow wobrocžicž,
šrudnych trošchtowacž, mrějazych wobšbožicž. A to budže
wona tež dale čyinicž, hacž to šazpivarjo Božeho šlowa a
šknjesowi nješchecželjo chzedža abo niz. Čžzemy tehodla
wostacž w Božim šlowje, jo rady šlyšhecž a čytacž a
tak jeho žohnowanje wužiwacž a šo wopokšacž jako hěta
Boža pola čłowjekow.

2. Š temu pak je tež trěbne, wostacž w bratrowskim
towarštwje. „Woni pak wostachu wobštajni w gmejnstwje“,
rěka jow dale. „Šena wutroba a dušcha“ běchu. Hdyž
tež wšchelakeho štawa a powołanja, wšchelakich lět a
wšchelakeho šamoženja, běchu tola hromadže šwjafani psches
šwjafš lubosčže a měra, jako bratsja a šotry w Šesufu,
jako džēczi jeneho Wótza, jako pučžowarjo do jeneho nje-
bješkeho wobnydenja. Tak šebi w čžělonym a čžafnym
pomhachu. „Wšchitzy pak, kotřiz wěrjachu, běchu šhroma-
dženi a mējachu wšchitko psches jene. „Wšchitzy pak, kotřiz
wěrjachu, běchu šhromadženi a mējachu wšchitko psches jene.
A pschedawachu šwoje kubla a žiwnosčže a džělachu je bje
wšchitkich, ša tym hacž komu potrebne běšche.“ Šhtož je
moje, to je tež tvoje, pschetož wono je teho šknjesa, rě-
šasche pola nich, a tak šebi mjes šobu šlužachu. A to
tež w duchotnym; šhornych wopytowachu, šrudnych trošchto-
wachu, šyroty a wudowy šastarach, šablužženyh na-
pominachu. A runje tuto bratrowske towarštw přenjeje
šchescžijanšteje wošady běšche ša Židow a pohanow š wul-
škim šacžiščžom. „Šlajče, kak šo mjes šobu tak lubo
maju!“ rjeknychu a tak někotry bu runje psches to wabjenty,
š šchescžijanom byčž. „Šón šknjes pak pschida wšchědnje
tej zyrkwi, kotřiz buchu šbóžni.“ A to dnyrimy tola
prajicž, tež nětk je hiščeže tam nanajlubošnišcho, hdyž
šchescžijenjo w lubosčži a jednocže hromadže bydla, hdyž
tak je w mandželštwje, šwójbje, gmejnie, haj w žyšym
ludu, tak šo je tež jedyn ša drugeho, jemu pomha, jeho

trošchtuje, napomina, warnuje, bjes pohladanja na wošobu.
Štutki šwonšowneho a šnutštowneho mižionštw, Šustav-
šdolšškeho towarštw, bibliškeho towarštw šu tak rjane
róže we wěnzju bratrowskeho towarštw w šchescžijanštwje.
Ale kak wobdžělisch šo ty pschi tym? Njedyrbi šo hiščeže
wjazy štacž? Njeje štrach, šo šo tuto bratrowske towar-
štw mjes šchescžijanami šhubi? Šajka njejednota w ludu,
šajke nješchecželštw mjes wšchětkimi štawami, šajki njedžaf
a šajka nješpokojnosčž pschi dostatej lubosčži! To wšchaf
je wěrnó, tamne „šo mējachu wšchitko psches jene“, běšche
w přenjeje šchescžijanšteje wošady tež jeno krotki čžaf, a
nětko, hdyž šo šchescžijanštw po milionach licži, njeje
to wjazy móžno, ale šhtož šo dnyrbi tola dale žadacž a
namafacž, to je lubosčž, kotraž šobu na šbože drugeho
džiwa, kiž nješyta jeno to šwoje, šo njeda rošhněwacž a
šo šraduje nad prawdosčžu. „Na tym budža pšnacž, šo
moji wučžobnyh ščže, hdyž šo mjes šobu lubujecž“, je
tež Šesuf prajik. Duž dha, šo bychmy prawa šchescžijanšta
wošada byli, wostanmy w bratrowskim towarštwje. A

3. we wužiwanju Božeho wotšafanja. „Woni wo-
štachu wobštajni we šamanju šhlěba“, rěka jow dale. Š tym
je Bože wotšafanje mjenja, kotrež šu wšchědnje pschi
šwojich Božich šlužbach wužiwali. Tak wobnowjachu a
wobšrucžachu šwoje towarštw š Šesufom, šwojim Šbóžni-
škom, jow woptowachu wošebje, šo je wón šřjedža mjes
nimi, jow buchu wodacža šwojich hrěchow wěšči a na-
pšelnjeni se ščzerpliwosčžu, dowěrjenjom, š nadžiju wěčžneho
žiwjenja, šo bychu šo dobre bėdženje bėdžili a wěru
džerželi, hdyž šnadž buchu pschescžehani a na šmjercž
martrowani. Še pak nětko hiščeže Bože wotšafanje w štej
čžescži? pschitšhadžuju dha, šo bychu žohnowanje teho šameho
wužiwali? pschišdu dostojni a derje pschihotowani? Šaj
wšchaf, tu w našich šerbškich wošadach pija hiščeže rady
tutu žiwu wodu a jėdža tutón šhlěb žiwjenja. Ale tež
jow licžba špowjednyh wotěbjera, a kak šrudnje šteji š tym
druhdže! Wot šwojeje škonfirmasi šem njeje tak někotry
wjazy š Božemu šlidu pschišchól, a šhtož šnadž ras hiščeže
do Božeho doma dže, dha tola š Božemu šlidu nješchidže.
A hušto, šajke njedostojne wužiwanje Božeho wotšafanja!
Šeno šo hiščeže pschidže, ale žane prawe pschihotowanje,
žane šlubjenje š nowemu šwjatemu žiwjenju. Šak móže
Bóh w nich a mjes nimi byčž? Š šchescžijanška wošada,
šo by ty byla hěta Boža pola čłowjekow, wostan we
wužiwanju Božeho wotšafanja. A

4. tež w proštwje. „Woni wostachu wobštajni
w proštwje“, rěka jow hiščeže, a „šhwalachu Boha“. A to
čyinjachu w templu, w domach, ša šlidom, rano a
wjecžor, w šbožu a nušy, š modlenjom džělachu, čyinjachu
dživy, pschewinychu šwět a džěchu do šmjercže. Přenjeje
šchescžijanšteje wošady brón a šchit běchu te šlyšy a
wošebje modlitwy. A šhto je nětk našim wošadam
modlitwa? Šak někotry dom je, hdyž njeje žaneje modlitwy
ani wot muža, ani wot žony, ani wot džēczi a domjazych,
niz rano, niz ša šlidom, niz wjeczor, niz w šbožu abo
w nušy. A kak wjele modlitwow, hdyž jeno rót rěczy,
ale wutroba njeje pšdla. Še potom džywa, hdyž njeje we
wutrobje žadyn měr, w domje žane žohnowanje, pschi
přžowanju žane radženje, w nušy žana pomoz, w žiwjenju
žana šwjatolčž! Š čžzemy modlerjo byčž a wostacž a
wošada budže, šhtož dnyrbi byčž, hěta Boža pola čłowjekow.
Njekš š mojej tak je a š tvojej. Šamjen. S. w M.

Jeſuſ, naša pomož.

(Sam. Preiswert, ſcht. 1—2. Fel. Barenta, ſcht. 3.)

Ta wěz, pſchi kotrejž ſtejimy,
D Jeſu, twoja je;
Je twoja pať, dha wěsći hmy,
So lónza njewoſmje.
A tola pſcheńcžne ſornjeſchto,
Njej plódne hiſchcže na hwełto,
Eso mrějo ſemi do kłina
Najprjedy hwojoh' hycža wſda,
We ſemrjecžu ſo hwojoh' hycža wſda.

Ty džěſche, luby Ebóžniko,
Pſches kſchiž do kraſnoſcže,
A wjedžeſch tón pucž kóždeho,
Kiž wěri do tebję.
Nó, dha naſ wjedž wſchěch na dobo
Pſches czerpjenje a kraleſtwo;
Wjedž naſ pſches hmyercž a cžěmny row
Do tamnych jaſnych hndlenjom,
Do hndlenjom pſches hmyercž a cžěmny row.

Ty wumrjel ſam kaž ſorno hny
A pſchińdže do rowa;
Duž wožiw, žima ſtudžeń tu,
Eswět, kotryž Wóh cži da.
Eczel póhłow do wſchěch krajinow,
So twoje mjeno tam a jow
Wſchěm ſnate budže k ſbóžnoſcži.
Tež my hmy k ſlužbje hotowi,
We bėdženju a ſlužbje hotowi.

K. A. Fiedleſ.

Prawy rěčnik.

Dr. Auguſt Hermann Franke w jonym hwojich přėdowanjom
wo wobcžeženju wutrobny ſe ſtaroſcžu praji:

W jonym měſcže bėſche wudowa, kotrejež mandželſki bė jej tež
wſchelate liſty a piſma ſawoſtajit. Duž ſo wona hndže, je cžita
a hėbi te wſchelate ſlicžbowanja wobhlada, ale ſo do nich njena-
maka. Ešto tehodla ſčžini? Wona wſchitke piſma woſmje a je
k rěčnikę donjeſe, prajiwſchi: Erijadujcže tole wſcho po hwojim
dobrym hweđomnju; ja ſo do wſcheho namaćacž njemóžu; duž tu
wěz Wam pſchewoſtajam. Wobſtarajcže ju derje!

Tajfile rěčnik chže tež naſch Ebóžnik hycž. Tón widži, ſo
hmy w podobnych wuſtoſcžach a we wſchelatej ſtaroſcži. Duž
dyrbimy tež my liſty hwojich ſtaroſcžow hromadu ſawalicž a je
jemu donjeſcž a pſchepodacž k tym pſchewědčženjom, ſo wón
wſchitko derje wumjedže.

Luby cžitarjo, khwataj k njemu! Twój Ebóžnik je džě twój
najlěpſchi ſaſtupnik we wſchěch cžežkotach twojeje wutrobny a twojeho
žiwjenja. Pola njeho ničo ſhubjene njeje.

S.

Scžerpliwocž.

(Spitta.)

Rom. 15, 4.

Tu cžeħnje jandžel měrnny
Pſches hweťa ſahony,
Soħ' póhłat je Wóh hweřny
Nam k troſchtej do nuſny.

Ma wócžto počnej hnadny,
A pokoja ma doſcž;
E tym jandželom dži radny,
Wón rěka: ſcžerpliwocž.

Pſche wſchitke ſtyſtne cžaħny
Eže hweřu pſchewodža,
A rěcži pſchezo ſaħny
Wot kraſnoħ' žiwjenja;
Wón wjeſ'ku duſchu dawa,
Eħny žyle ſtuženy,
A k pomozny cži ſtawa,
Eħnyž kſchiž maſch pſchenjeſcž ty.

Wón lóžſchu cžini tebi
Tež bolocž najcžežſchu,
A nahlu duſchu hėbi
Wón cžini ſſludženu.
Nóž cžěmnu tebi ſaħo
Po cžaħu roſjaħni,
A kóždu ranu ſaħo
Eži wěſcže ſaħoji.

Wón njeħwari tw'u žadoſcž,
Eħnyž ſpokojicž chže cže;
Da cžichu wěřnu radoſcž,
Eħnyž tebję ſměruje.
Ma twoje morſotanje
We cžěħnym hołku tu
Ma jeno poſaſanje
Tam horje k žiwjenju.

Wón na wſcho wopraſchenje
Wſchak hnddom njemłowi,
E tym troſchtuje pať rjenje:
„Twój row njej' dalofi!“
Tak njerěcži wón wjele,
Eħnyž wodži k tobu ſo,
Pſchěz' hwoju myħł tam ſcžele
Do raja njeħjeſtoħ'.

Zurij Bróſt.

Czerpjenja wjedu k Bohu.

(Poćracžowanje.)

Etradžu ſchoſar ſady dwora wuſtupi, hđžež pucž nimo wje-
džiſche, po kotrymž mějeſche Maruſchka cžahnyčž a kotryž do Mo-
rawza k Broniſchkej wjedžeſche. Wón jej wołmjane wodžecže a
toleť pjenjeſ poſſicži a nuſowaſche ju, ſo to wſa, tež wobkrućži jej,
ſo je žyle wo jejnej njewinoſcži pſchewědčženy. Wótſje płaťajo
Maruſchka wujej wołoko ſchije padže a chžyħche ſo jemu džakowacž;
tola rěcž jej ſapowjedži, ſo njemóžeſche ani hłowcžka prajicž.
Eđma bė něotre hodžiny po hwojej droħy cžahnyħa, naſta žaloħne
hneħowe njewjedro a ſatraſchny mjecžel a wějenza, tak ſo budžiſche
kónž wſacž dyrbjaħa, njebudžiſche tamny bur k Morawza pſchijěl a
ju ſtrowu k jeje wujej pſchuwjeſ.

W domje ſchoſarja pať pſchibnywaſchtej njeměr a ſwada džęń
mote dnja. Džěſcži roſcžiſchtej, ale niž k wjeħelu ſtarſcheyju, pſchetož
jeju njepočžinki naney wjele ſtaroſcže nacžiniħu a macžeri ſo Serja
je hłowami pſchecžiwjeſche a ju pſches njepoħluſchnoſcž hneħwaſche.
Teje hłóſcže nuſchlowanje pſchinjeħe jej bolosnu hmyercž. Wona
bė derje ſawaleny bėħy proħ wuħlėdžika, ſa droħny zoħor mēħa a
tóħſchto wot njeħo ſjėđka. To pať bė jėđ był. Pomoz njeħė

móžna a tak Serja 10 lět stara wumrje. Šyna, 12 lět stareho, pòškla nan na gymnasij do bližšeho města. W prěnich wjětšich próšdninach drugeho lěta pschińdže wón, kaž hewak husto, domoj. Po čašu pak so šubi a njepschińdže wjazn domoj; njebu tež w měsće namakany. Šlowna pokladnica bě wotewriena a psches 200 tolet i njeje wumřaty.

Dwě lěće psched tym frudnym podawkom bě Wóh staršchimaj šašo holeczku wobradzil a sdašce so, so hnadny Wótz psches tuto džěčo wobeju na lěpschi pucž pschijedže. Tola rospad jeju šboža bě psched durjemi. Wot lěta k lětu bě so dołh pschisporjal; a dołžnizy šchošarja džen wote dnja nadděhowachu.

Hišćeje njebe džowecziczkla 3 lěta stara, pschińdže na jene dobo powjesč: šchošar je so w rězn, poł hodžiny wot Dubowczina běžaje, šatepil. Na brjosh pschi jara hlubokim kótlisčeczu namakachu jeho čapku, dnyšacžne knižki a dwójnu mažu pistolu. Šena rokla bě hišćeje natykana, druga pak wutšělena. Wšchitzy měnjachu, so je so wón na nahly brjosh šupil a i pistolu šatšělił — a je potom do rěki padnyčž dyrbjal. Runjež pak tež jeho wšchudže pytaču, njebu jeho čžělo tola namakane.

We jemjanskej pokladniczy pobrachowasce wjele pjenes a šchošaržny wšachu dołžnizy šwjětšcha wšchitke jeje wobšedženstwo. Kaž štejesce a džěšce a šchtož móžesce w korbje na šhribjecze dale njesč, to jej wosta, jako hród Dubowczin i šilětnej džowecziczklu wopuščeczi. Šdže dyrbjesce nětk šwoju nohu nastajecž? Šan, macž a jena šotra běču wumrjeli a pošlednej šotije běšchtej w šhudobje žimej; tež běču dawno hižom pschekory mies šotrami nastake, šotrež je džělachy. Šhwilu rěčesce so wo Dubowczinu a wokol- nosčzi wo šchošarjowej šwójbje a jeje podeńdženjach. Šo krótkim čašu bě wšcho šabhte a něchtó njestarasce so wjazn wo macžer a džěčo. — — —

Wróčžny so šašo k Selnicež Marušchzy do Morawza. Wona bu wot wuja Bronišcha luboščiwje pschijata; wón wobkrucženju jeje njewinosčje wěrjesce. Dołho njetrajesce, bě so Maruščka do burstwa šložila a džělasce w domje, šahrodže a na polu tak pilnje a špěšnje, kaž pilna Martha w bibliji, runasce so pak w druhim wotpohladanju pobožnej Marji, šotraž husto pak w žyrkwi, pak w čžichej šomorzy k nohomaj Šbóžnika šedžo šlódkemu ewangeliju šwoje wucho špožčzi. Šo něotrych lětach pak wona pobožneho, šprawného a šwěrneho mandželskeho namaka, hajnika Šažnika, šotryž jeje wošebnosčje, jeje pokornosč a šwěrnú džělawosč wššoko wazšesce, a šotryž i njej w jenym duchu jenicžke džěčo — dwě běšchtej wumrjetej — w pobožnosčzi a čžestnosčzi šublasce. — —

Šedyn wječor po 8 hodžinach poča so rječšnik w dworje hibacž a šchčowlasce něotre rasy. Šasdała wuššyscha hajnikowa šchčowlanje pša, po krótkim wuhlada blyšchčž latarnjow. Tež wšchelake hložny rěčachy psched durjemi. Š šhwatom hajnikowa k durjam škoczi. Šižom pschińdže jej Šažnik napschecžo, wopšhija a wokolšcha ju šhwatnje a džesce: „Dubowana Maruščka, ja wjedu wopnt dweju hoščow, wo šotrymajž pak njewěm, hacž štaj žiwaj abo morwaj. Čžesč ty wothladanje dweju w šněšy namakaneju šchšesčžijankow na so wšacž, dam šmjeršnjeneju do pschipódlanskeje štwy donjesč. Šeli pak nochžesč, dyrbju jeju do wšny donjesčž dacž. Tola twoja lubošč mi praji, so čžesč. Šudny mašch moju těšbu, powišni ju na prawe měštno, ja pak čžzu pomhaznym wješnym pschikasacž, šchto maju čžinicž!“

„Džak budž Bohu, so šy dom. Ša šym so wjele wo tebe štarala. Š pomozny šym šwólniwa a šotowa. Šajkej njelšožownej šy namakal?“

„Šhudže šdrasčženu žóniku a male holecžo — tola ja čži pošdžišcho wšcho wobšchěrnje powjedam. Nětk dyrbi so na měsčje

pomoz podacž. Šerje je, so mamy w pódlanskej štwje dwě loži štejo. Wobštaraj něotre i horzej wodu napjelnjene blesce, so šo loži wumohrjewatej, tola šedžbu na to, so pschekhorze nješšy, ložo šmě jeno šrěno čžopke byčž. Šeli namakanej do žiwjenja pschi- nješšemy, dyrbitej hnydom do wuhrešeho loža!“

Dwaj šylnaj mužej njepšchščaj na nošydlach šmjeršnjenej, na šotrež běču pšaschčje nakkadli, a dwaj druhaj džěščaj póbla. Ššchi tym hlubokim šněšy njebe dalešhód šhwatnje šchol. Šchtyrjo noscheryjo, bližšchi šušhódža hajnika, dyrbjachu husto wotpočžowacž a so wotmēnjecž. Šošydlka psched durjemi šahodnje štajichy. Šotom mužoj wulku hromadu šněša do jštwy nanošychy, do šotrež dyrbjachu šmjeršnjenej pschijesčž. Šajnik něotre šawki na šchpundo- wanje šwóčzi, tak so wobmješowany rum nasto, do šotrehož šněšy našypachu. Ša njón žonu a džěčo položichy a wobeju je šněšom šakrychu, jeno nób a hubje wostachu nješšypane. Šěhđže hodžinu běšchtej tak ležakej, dha lěkar pschińdže a wšcho ša dobre špóšna, šchtož běšce so hacž dotal štalo, pschitasa tež hišćeje wjazn šněša na njeju našypacž. Ša poł hodžiny pošasowasce so šašo žiwjenje w holeczu. Šnydom lěkar pschitasa, so bychu hólzu šerje wutřeli, ju do loža položili a prawje i wólmanymy šopami ryhowali. Šón šam jej něotre rasy bleschku je šalmiakowym špiritušom pod nób džeržesce. Ššches to so pschězo wjazn wopokajšmow žiwjenja widžecž dachu. Ša pschitashnju lěkarja hajnikowa šylny čžorny šhofej nawari. Šys a dšs jej kžizu šhofeja do rta šinychu, psches čžož so možny jeje žiwjenja pschězo bóle powyšchachu a napošledku so tež rošom namaka.

„Ša šym tak hlódna, macži, hđže šy ty? Šdže šym ja?“ —

„Šmērom, šmērom, džěčo“ —, wotmolwi lěkar, „šy šy pola dobrych ludži a macžerka njeje daloko.“

Džěčo dosto šchalpu dobreje mjašoweje jušchi, šotruž bē hajnikowa krótko předy na čžopko šajika. Š šhwatom wona tu- šamu wuhreša a šapadny potom šašo do hlubokého, ale čžicheho španja. Šóšny poča so počžicž a tak bē žyle je šmjertneje nušy wutorhšjena.

(Ššchichodnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

Ššerbšlim duchownym naležnu proštwu, so čžyli jutšje bližšche šerbške Draždžanške šemschenje, kiž maju so 25. junija dopol. 1/2 12 hodž. w šchžinej žyrkwi, wošadnym wošjewicž a wšchčš štaršchich nutrne napominacž, so bychu šwoje džěčzi a šnatych w Draždžanach a wokolinje k wopntej pohonjeli a napominali.

Š Wochos. Š noweje drasčje pošasuje so našcha lubošna žyrkwičžka. Ša wobšamšnjeje žyrkwineje rady buschtej žyrkej a wěža wot wonka wonowjenej. Džělo wuwjedžesčaj mišchtr Šlemmer i Šucža a Šahle i Šěkeje Wody. Šehorunja bu šтары šechow wokoło žyrkwi šrunany a i rjany mi šchtomikami wob- šadžany. Šchtomiki je našch patron, knjes hrabja i Šrnim mišo- ščiwje darik. Šjech tuto džělo, šotrež je wošada i radoščžu wu- wjedka, tež Šožni dom a Šože šłowo wošadže lube čžini, so pošne šemsche wostanu a Šožni Duch we wšny knježi.

„Šombaj Šóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchčš psche- dawarňjach „Ššerb. Šowin“ na wšach a w Šudyschije dostacž. Ša šchtwórcž lěta pšaczi wón 40 np., jenotliwe čžišla šo ša 4 np. pschedawaju.